

АННА СТАРОВИНЕЦ

КОГТИ ГНЕВА

ANNA

STAROBINECA

NAIDA NAGI

MARIJAS MURAVSKI
ilustrācijas

No krievu valodas tulkojusi
MĀRA POĻAKOVA

 ZVAIGZNE ABC

821.161.1-93
St 157

Анна Старобинец
ЗВЕРСКИЙ ДЕТЕКТИВ. КОГТИ ГНЕВА

© Text, Anna Starobinets, 2016

© Illustrations, Maria Muravski, 2016

First published in the Russian language by Clever-Media Publishers, Moscow, Russia.

The publication of the book was negotiated through Banke,
Goumen & Smirnova Literary Agency (www.bgs-agency.com).

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Māra Poļakova, 2021

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9165-0

I. NODAĻA, **KURĀ SATIEKAS ŪSAS**

– Ai! Au! Kāpēc jūs tik s-s-sāpīgi mani ķemmējat? – Marķīze iešņācās un uzmeta kūkumu.

– Tūlīt, tūlitiņās, manu meitucīt, manu minkucīt. – Ņina Palna kārtējo reizi sparīgi pārvilka pār sniegbalto kaķes muguriņu ar pavilnas suku. – Tūlīt es tevi paglābšu no šīs nejaucības! Skaties, tev te ir briesmīgi lēšķi! – Viņa nodemonstrēja Marķīzei metāla sariņos iekērušos spalvu kumšķus.

– Ui, šīs mokas nebeigsies un nebeigsies! – ieņerkstējās Marķīze. – Kad jūs kāvāt vistas un ēdāt gaļu, mani lēšķi jūs it nemaz neinteresēja! Tomāti un gurķi ir padarījuši jūs traku! Tajos ma-nāmi trūkst kaut kādu jūsu smadzenēm vajadzīgu elementu!

– Jā, jā, manu mincenīt, es zinu, tev tas ļoti patīk! – Ņina Palna iztīrīja no sukas sakrājušos vilnu un atsāka ķemmēšanu. – Patīk sasukāties, vai ne, manu saldo mīļucīt?

– Man it nemaz nepatīk sukāties! – Marķīze novaidējās. – Laidiet mani vaļā! Kāpēc jūs darāt man pāri?

– Jā, jā, manai mincītei patīk, kad māmucīte viņu sukā...

– Jūs man neesat māmucīte!

– Vēl mazu brītiņu – un māmucīte tevi pataisīs par princesīti... Ē, kas tad mums te ir? Vēl viens lēšķis, vai? Pirms izstādes mums lēšķi ne drusciņas nav vajadzīgi, pareizi, mīļucīt? Pirms izstādes mums ir vajadzīga skaista minkīņa... Tūlīt mēs to lēšķi – šņiks un... ai! Kas tad nu, tu iekodi māmucītei?! Tu šņāc uz māmucīti?! Vai tad tā drīkst?

– Man ir sāpju š-š-šoks! – Marķīze izrāvās Ņinai Palnai no rokām, uzlēca uz palodzes un aiz sašutuma pat iesplāva kaktusa podā.

– Nemaz nedomā šodien aizbēgt no māmucītes! – Ņina Palna apņēmīgi devās uz loga pusi. – Māmucīte tevi pirms izstādes vēl cirps un vannos!

– Neparko! – Marķīze sagaidīja, līdz Ņina Palna būs pienākusi pavisam tuvu, un graciozāk par graciozu izlēca pa logu.

– Marķīze! Pat nemēģini! Ir lijis! Nosmērēsi ķepiņas!

Marķīze izbužināja asti un ar lielu pašcieņu aizsoļoja prom pa pagalmu, cenzdamās iekāpt visās dubļu plančkās, lai sniegbaltās biksītes līdz pašam vēderam kļūtu brūnas. Pēc tam viņa sāka asi-nāt nadziņus gar iemīlotā ozola stumbru, taču attapās, ka Ņina Palna no rīta ir tos zvērīgi apgriežusi. Marķīze ar ķepu pataustīja mizu – diezgan reljefa, daudzslāņaina. Pa tādu pat ar nagu stumbeņiem var uzskriet pašā galotnē...

– Nedari to! – no zariem atskanēja balss. – Ir lijis, un miza ir ļoti mitra, ķepas slidēs.

– Ha! Kas tu vispār tāds esi? – Katram gadījumam Marķīze uzbozās un pārvērtās par sniegbaltu lodi. – Ko tu dari manā kokā, manā teritorijā?

- Es esmu Policijas Jaunākais Āpsis...
- Ā, runcīt, es tevi atceros! – Marķīze veikli nopētīja Āpškānu, kas tikām rāpās lejup pa stumbru, un atvieglota nolaida spalvu.
- Tu esi tas no policijas!
- Es neesmu runcītis, es esmu... Lai gan nav svarīgi. Es te tāpat vien gāju garām...
- Pa manu teritoriju?
- Ē... jā, dažkārt policija patrulē līdzās esošajās teritorijās... Tad nu, lūk, es gāju garām...
- Un nejauši uzkāpi manā kokā?
- Sāka līt, un tad es atļāvos uzkāpt šajā kokā, lai paslēptos zarotnē.
- Kaut arī uz šī stumbra ir mana smaka? – Marķīze aizmiedza acis, viegli paberzēja vaigu gar stumbru un paostīja mizu.
- Jā, kaut arī... Tas ir, pareizāk sakot, otrādi.
- Kas ir otrādi?
- Otrādi – šī smaka man šķita pievilcīga. Un es uzkāpu kokā. Tā gan.
- Un, kā es saprotu, tu manā kokā no lietus slēpies ne pirmo reizi. – Marķīze piegāja Āpškānam tik tuvu klāt, ka uz mirkli viņu ūsas sastapās. – Es tavu smaku saodu vakar un aizvakar, un aiz-aizva...
- Pēdējās dienās kaut kā bieži līst, – nočukstēja Āpškāns.
- Pavasaris, ko tu padarīsi.
- Pavasaris, jā. Lapiņas vēl nav izplaukušas. Un no koka var lieliski pārredzēt apkārtni, vai nav tiesa? – Marķīze trīs reizes apgāja apkārt Āpškānam, atkal un atkal vieglītēm pārmaidzama savu pūkaino asti pār viņa labo ausi. – No šejienes var redzēt visu, kas notiek mājā.
- Āpškāns tramīgi noskurināja ausi.
- Jā, skats ir diezgan plašs.
- Šodien tu vēroji, kā Nīna Palna mani ķemmē. Vai tev tas patika?
- Nē. Tas ir, jā.